

Desátá kapitola

Trhnutím jsem se probudila. Kde to jsem?
Aha, už si vzpomínám.

Všechno si pamatuju, i když jsem si přála zapomenout. Jsem na kamenné posteli v podvodní jeskyni u táty.

Zvláštní. Je nějak pohodlnější než kámen. Obrátila jsem se na druhý bok a myslela, že budu ještě spát. Bylo mi tak hezky, že se mi nechtělo vstávat.

Počkat!

Hezky?

Rozloupkla jsem jedno oko. Žádná jeskyně. Jsem...

Vyskočila jsem z postele. Byla pružně měkká. Ta moje!

Jsem ve svém pokoji! Na *Fortuně*! Doma, na naší lodi! Běžela jsem k zrcadlu a zadívala se do něj. Chtěla jsem si ověřit, že je to skutečně tak. Jo! Jsem to já! Třináctiletá Emily.

Dotkla jsem se prsty obličej. Ano, tohle je moje pleť. Už zase mladá, bez vrásek. Rozhlédla jsem se. I můj pokoj je takový, jak ho znám. Všechno je, jak má být. Přesně jak si to pamatuju.

Znovu jsem se na sebe podívala do zrcadla. Rozčuchané vlasy, záhyby polštáře otlačené na tváři.

Já jsem spala! No jasně, byl to sen! Musela jsem usnout... Ale kdy? Nemohla jsem si vzpomenout. Na tom přece nezáleží!

Už jsem se nemohla dočkat, až to budu vyprávět Mandy a Shoně. Nejen jak barvitý sen se mi zdál, ale že jsem si myslela, že je opravdový! Není legrační, že jsem věřila, že cestuju časem o dvacet let dopředu? Položila jsem se zpátky na záda a vydechla úlevou. Jenom sen. Nic než...

„Vstávej, vstávej!“ vyrušil mě mámin hlas zvenčí pokoje. „Hop z postele, ospalče!“ klepala mi na dveře. Strčila hlavu dovnitř. „No tak, vyskoč konečně!“

„Já jsem vzhůru,“ řekla jsem. A už jsem se chystala, jak jí povím o tom bláznivém snu, když vešla a posadila se na kraj postele. „Zpátky do školy!“ usmála se na mě. „Těšíš se?“

„Ha?“ vykulila jsem oči. „To snad bylo včera, ne?“
Zasmála se. „Připravím ti něco k snídani,“ řekla.
„Trochu si pospěš, ať nepřiđeš hned první den pozdě!
To asi nechceš, vid?“

Zvedla se a nechala mě, ať se obleču.

Zavřela dveře a já se na posteli posadila. Když jsem si v hlavě přehrála naši konverzaci, polilo mě horko a vzápětí zima.

Byl to sice celkem normální rozhovor, ale přesto mě *vylekal*.

Máma říkala totiž *přesně to samé* jako včera.

Se splašeným bušením srdce jsem se vydala za mámou. Sedla jsem si ke stolu a obhlédla připravenou snídani: vejce, párek, slanina, bramborové placičky.

Naprosto stejná snídaně jako včera.

Cítila jsem, jak se mi v panice svírá hrdlo. Jako by se mi uvnitř plazil ledový had.

Mamka si všimla, jak zírám na jídlo před sebou. „To že je první den školy,“ usmála se.

Pokusila jsem se zvednout koutky v úsměvu. Asi jsem vypadala jako jeden z těch super děsivých klaunů, co mají namalovanou obrovskou červenou rozšklebenou pusku. „Díky, mami,“ podařilo se mi ze sebe vysoukat.

Jíst jsem ale nemohla. Byla jsem ráda, že vůbec dýchám.

Co se to děje?

„No tak, zlato,“ řekla povzbudivě máma. „Jez, ať nepřiđeš pozdě.“

Místo žaludku jsem cítila kus ledu. Vybavilo se mi, jak mi to říkala i včera. *Úplně stejně*.

„Mami, já... nemám vůbec hlad. Jsem úplně rozklepaná,“ ozvala jsem se. Tohle byla aspoň pravda. Musí si myslet, že jsem tak nervózní kvůli svému „velkému dnu“. Byla jsem si celkem jistá, že včera jsem to říkala úplně stejně.

„To nevadí, kulíšku,“ nezlobila se. „Dám to pak tátovi. Vydátnou snídani nikdy neodmítne.“

Pokud si dobře vzpomínám, omotá si teď župan těsněji kolem těla, půjde k ledniče a řekne mi, ať si vezmu s sebou nějaké ovoce.

Vstala ze židle, přitáhla si župan k tělu a zamířila k lednici. „Vezmi si s sebou aspoň nějaké ovoce,“ nabídla mi. Pochopitelně.

„Ovoce si vezmu,“ papouškovala jsem, co jsem si pamatovala od včera. Připadala jsem si, jako když hraju v divadle. Přednáším naučené věty, které jsou pro mě bezvýznamné, protože se mě ve skutečnosti netýkají. Stejně je ale říkám, protože lidi kolem čekají, že je ode mě uslyší.

S pocitem, že jsem jako dřevěná loutka, jsem vstala od stolu a šla si do koupelny vyčistit zuby. Potom jsem se vrátila do svého pokoje pro školní batoh a taky, abych si ustlala postel.

Když jsem chtěla složit prošívanou deku, něco z ní vypadlo na podlahu. Sehnula jsem se, abych to zvedla.

Kouzelný kamínek. Večer jsem ho držela, když jsem usínala.

Teď jsem ho převrátila v ruce a něco mi problesklo hlavou. Vzpomínka na cosi, co by mi mohlo pomoci. Náповěda.

Ta báseň!

Popadla jsem batoh a začala ho přehrabovat, abych ji našla. Tady. Rozložila jsem si papír před sebou a prolítla verše.

Něco si přej a neváhej,
jen nečekej pouhé splnění snů.
Pospěš si, čas osedlej,
leť s ním a nahlédni do dalších dnů.
Život se promění z tisíce otázek
v odpověď o příštím dění,
utkaném z temné a podivné látky...
V dlani máš kouzelný kamínek,
díků němu zvis, co se změní.
Sevři ho pevně, až budeš chtít zpátky.

Když jsem báseň četla poprvé, mávla jsem nad ní rukou. Blbost, řekla jsem si. Teď už mi ale nepřipadala ani trochu nesmyslná. Kamínek mi splnil přání a potom mě vzal do budoucna, aby mi ukázal, jaké můžou být následky. Probíhala jsem řádky a viděla v nich svůj osud.

Podívala jsem se do budoucna. Byla příšerná! To měla být „odpověď o příštím dění, utkaném z temné a podivné látky“?

A když jsem se ukládala ke spaní, pevně jsem ho držela.

Donesl mě zpátky domů?

Zase na mě dorážely myšlenky, až mě z toho rozbolela hlava. Nedokázala jsem přijít na žádný způsob, jak aspoň na něco z toho odpovědět. Vlastně jsem ani neuměla pořádně zformulovat ty správné otázky.

Papír s básní jsem zase složila a spolu s oblázkem strčila do kapsy v bundě. Navzdory všemu jsem se cítila bezpečněji, když jsem je měla u sebe, než kdybych je tady nechala. Pak jsem setřásla všechny otázky a místo přemýšlení jsem chtěla jenom odejít do školy. S prázdnou hlavou jsem se rozpochybovala jako loutka na prázdném černém jevišti.

Na palubu se mnou vyšla máma v županu.

„Hezký den ve škole, holčičko moje,“ dala mi ještě pusku, než jsem jako ve snách seskočila z *Fortuny* na molo.

Copak se mi *všechno* jenom zdá?

„Díky, mami,“ klopýtla jsem. „Tobě taky.“

Už jsem se chtěla otočit pryč, když jsem si u zádi všimla táty.

Táta! Jsou tady oba spolu! Srdce mi trochu poskočilo.

„Ahoj, maličká! Dneska je den s velkým D, vid’?“ odhrnul si mokré vlasy z čela. „Užij si to, určitě bude báječný!“

Co na to říct? „Ten den“ byl vlastně včera, tati. Dneska už je po něm. Dnes se svět kolem mě proměnil v cosi mezi bláznivou show a hororovým filmem.

Nějak jsem si ale říkala, že tohle by slyšet asi nechtěl.

„Díky, tati,“ pronesla jsem místo toho. Cítila jsem se, jako bych se ocitla mimo svoje tělo. Jako by tu někde bylo mé skutečné já a pozorovalo, jak se do mého těla vecpal nějaký podvodník, který říká to, co všichni kolem chtějí slyšet, místo abych já mohla říct, co si opravdu myslím.

A tak jsem rodičům poslala vzdušný polibek, hodila si batoh přes rameno a vykročila po molu.

„Tak prosím, 8. P! Na místa a uklidněte se!“

Učitelka si rovnala papíry na stole, zatímco se skoro všichni dál bavili, vytahovali věci z batohů a dávali si je na lavice, poštuchovali se a sdělovali si novinky a drby.

Já jen seděla, neměla jsem co komu povídat. Strnule jsem zírala před sebe a dění kolem sebe vnímala jako pozorovatel za sklem.

Bylo mi jedno, že se se mnou nikdo nebaví. Ani jsem se nesnažila vypadat zaměstnaně. Smích ani šeptané klepy jsem skoro nevnímala. Neusmívala jsem se. Nechtěla jsem patřit mezi ně.

Napravo vedle mě bylo Aaronovo místo, stejně prázdné a osamělé jako já.

Mandy si odsunula židli vlevo, hodila batoh pod lavici a sedla si.

Ani jsem se neotočila směrem k ní. Věděla jsem, že by mě stejně ignorovala, tak co se budu namáhat? Neodrcla jsem do ní, neřekla jí ahoj. Nemám zájem, aby se na mě místo odpovědi zatvářila jako kakabus.

Dokonce jsem koutkem oka zahlédla, jak se ke mně otočila zády. Úplně, a tak ostentativně, že jsem si toho nemohla nevšimnout. A bolelo to, jako kdyby mě probodla. Ano, měla jsem přesně ten samý pocit, jako když to udělala včera.

Pak se dala do hlasitého hovoru s Julií Crossenovou. Napadlo mě, jestli mě nechce vyprovokovat. Abych žárlila. Abych nějak zareagovala. Jenomže já nemohla. Byla jsem úplně ochromená.

„Utište se, vážení,“ snažila se Porterová překřiknout všeobecné halasení. Učitelčin zvučný hlas se opravdu nesl celou třídou a konečně se všichni přestali bavit.

„Děkuji,“ promluvila už klidně. „Než se dáme do práce, využijeme úvodní hodinu k tomu, abyste se o své zážitky podělili s ostatními. Vyvolám vás jednoho po druhém, aby mluvil vždycky jenom jeden a vylíčil nám, co nejlepšího během zimních prázdnin zažil. A doufám, že pro všechny to bylo mnohem zajímavější období než pro mě.“ Pohlédla na nás a usmála se.

Tentokrát jsem byla alespoň připravená. Chtěla jsem to mít co nejdřív za sebou a pak znovu rychle zapadnout a chovat se nenápadně.

Přihlásila jsem se.